

וַיְחִי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וָשָׁשִׁים שָׁנָה וַיֹּלְדֵה אֶת מֵתוֹשֶׁלַח: וַיְתֵהֵלֶךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת מֵתוֹשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיֹּלְדֵה בָנִים וּבָנוֹת: וַיְהִי כֹל יְמֵי חֲנוּךְ חֲמִשׁ וָשָׁשִׁים שָׁנָה וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְתֵהֵלֶךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וַאֲיָנָו כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים:

בראשית ו:א-ה

וַיְהִי כִּי הִחַל הָאָדָם לָרֵב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יָלְדוּ לָהֶם: וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בָּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְיָ לֹא יִדּוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעַלְם בְּשֶׁגֶם הוּא כִּשְׁרָה וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה: הַנְּפִלִים הָיוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן בְּיָמֵים הָהֵם וְגַם אַחֲרָי כֵּן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶל בָּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדוּ לָהֶם הַמָּה הַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁמַיִם: וַיִּרְא יְיָ כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בְּאֶרֶץ וְכָל יֶצֶר מַחְשַׁבַת לְבָבוֹ רָק רַע כָּל הַיּוֹם:

מדרש בראשית רבה כה א

(א) ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו כי לקח אותו אלהים אמר ר' חמא בר הושעיא אינו נכתב בתוך טימוסן של צדיקים אלא בתוך טימוסן של רשעים א"ר איבו חנוך חנף היה פעמים צדיק פעמים רשע אמר הקב"ה עד שהוא בצדקו אסלקנו א"ר איבו ברה"ה דנו בשעה שהוא דן כל באי עולם אפיקורסים שאלו לרבי אבהו אמרו לו אין אנו מוצאין מיתה לחנוך אמר להם למה אמרו לו נאמרה כאן לקיחה ונאמרה להלן (מלכים ב ב) כי היום ה' לוקח את אדונך מעל ראשך אמר להם אם ללקיחה אתם דורשים נאמר כאן לקיחה ונאמר להלן (יחזקאל כד) הנני לוקח ממך את מחמד עיניך א"ר תנחומא יפה השיבן רבי אבהו מטרונה שאלה את ר' יוסי אמרה לו אין אנו מוצאין מיתה בחנוך א"ל אלו נאמר (בר' ה) ויתהלך חנוך את האלהים ושתק הייתי אומר כדברייך כשהוא אומר ואיננו כי לקח אותו אלהים ואיננו בעולם הזה כי לקח אותו אלהים:

ספר חנוך (ע"פ א"ש הרטום, הספרים החיצונים, חזיונות א', תל אביב, תשכ"ט) פרק ו

א יהי כאשר רבו בני האדם בימים ההם וילדו להם בנות נאות ויפות. ב >ויראו אותן המלאכים בני השמים< ויחמדון העירים ויתעו אחריהן ויאמר איש אל רעהו, הבה נבחר לנו נשים מבנות אדם <ונוליד לנו בנים>. ג ויאמר להם שמחזי אשר היה ראשם: ירא אני פן לא תחפצו לעשות את המעשה הזה ואהיה אני לבדי נושא חטא גדול. ד ויענו לו כולם: נשבע כולנו באלה, איש אל רעהו כי לא נעזוב את העצה הזאת עד אשר נבצע אותה ונעשה את המעשה הזה. ה וישבעו כולם בשבועה ובאלה איש אל רעהו. ו וירדו מאתיים בימי ירד אל ראש החרמונים ויקראו את-ההר חרמון כי נשבעו ויחרימו איש את-רעהו במקום ההוא. ז ואלה שמות ראשיהם שמחזי הוא ראשם ארתק, כמברא, סמני, דניאל, ארדרוס, סמיאל, יוריאל, כוכריאל, לחזקאל, בטריאל, סתיאל, עטראל, טריאל, ברקיאל, עננתנה, תוניאל, מריאל, עזאל, רקיאל, טוריאל. <אלה הם עשרים ראשיהם> וכל שאר [המלאכים].

ז א ויקחו להם נשים בשנת העולם אלף מאה ושבעים <כל-אחד בחר לו נשים> ויחלו <לבוא אליהן ו>להטמא בהן עד המבול ותלדנה להם שלשה דורות. בראשונה ענקים גדולים, והענקים הולידו את-הנפילים, ולנפילים נולד אליאוד, וירבו לפי גדלם וילמדו אותם להכין סמים ולחשים ולכרת עשבים ויגלו להם את-הצמחים. ב ותהרינה ותלתה ענקים גדולים, שלשת אלפים אמה [קומתם]. ג ויאכלו את פרי עמל בני-האדם, וכאשר לא יכלו [עוד] בני-אדם לכלכלם, ד העזו הענקים [להתנפל] עליהם ויאכלו את בני-האדם. ה ויחלו לחטא בעופות ובחיות וברמשים ובדגים ולאכל איש את בשר רעהו וישתו את-הדם. י ואז האשימה הארץ את-הרשעים.

ח א וילמד עזאל את בני-האדם לעשות חרבות <וכלי נשק ומגנים ושריונות> וכל כלי המלחמה למודי המלאכים ויגל להם את-המחצבים ואת-מלאכתם ואת-הצמידים ואת-התכשיטים ואת-הפוך ואת-המשחה ליפות העפעפים ואת כל-מיני האבנים היקרת ואת-לצבעים. ב ויעשו בני-האדם להם ולבניהם ולבנותיהם ויחטיאו ויתעו את-הקדושים, ותהי רשעה רבה על הארץ <ויזנו ויתעו> ולשחיתו בכל-דרכיהם. ג שמחזי למדם את-הלחשים ואת כריתת השרשים, ארמרוס את בטול הלחשים, רקיאל את האצטגנינות, כוכיאל את חכמת הסימנים, סתיאל את חכמת הראיה בכוכבים, סריאל את מהלך הירח. ובאבד בני-האדם עלתה צעקתם השמימה...

יב א לפני הדברים האלה נלקח חנוך ולא ידע איש מבני-האדם איפה נלקח ואיהו ומה היה לו. ב וכל-מעשיו [היו] עם העירים וכל-ימיו עם קדושים. ג ואני חנוך הזיתי עומד ומברך את אדון הגדלה מלך העולמים. והנה העירים אשר לקדוש הגדול קראו לי: ד חנוך סופר הצדק, לך ודבר אל עירי-השמים אשר אחרי עזבם את-השמים

הגבהים, מקדש עמידת עולם, הטמאו בנשים. וכאשר עושים בני הארץ כן אף הם עושים ויקחו להם נשים: השחתה גדולה השחתם אתהארץ, ה ולא יהיה לכם שלום ולא סליחה. ואשר לבניהם אשר ישמחו בם ו יראו את רצח אהוביהם ויאנחו על אבדן בניהם ויתפללו לעולם ולא תהיה להם לרחמים ולשלום.

יג א ויאמר חנוך אל עזאל: לך, לא יהיה לך שלום. משפט קשה יצא עליך לאסרך. ב ולא תהיה לך הנחה ובקשה על מעשי הרשע אשר לימדת ועל כל מעשי רשעה ופשע ועוון אשר הורית לבני־האדם. ג אז הלכתי ואדבר אל כלם, וכלם פחדו ורעד ויראה אחזום. ד ויבקשוני לכתב להם נסח בקשה למען תהיה להם סליחה ולקרא בעדם את נסח הבקשה לפני אדון השמים. ה כי לא יוכלו עוד לדבר ולא להרים את־עיניהם אל השמים מבושה על אשר חטאו ונשפטו. ו אז כתבתי את נסח בקשתם ואתהתפללות על רוחותיהם ועל אשר התפללו בעדם למען יהיו להם סליחה ואורך. ז ואלך ואשב על מי דן בארץ דן אשר מימין למערב הרמון. ואקרא את נסח תפלותיהם כאשר נרדמתי יא והנה באו אלי חלומות ונפלו עלי חזיונות וארא חזיונות קצף (ויבוא קול אומר): דבר אל בני השמים להאשימם. וכאשר התעוררתי הלכתי אליהם וכלם ישבו יחדו מתאבלים באבלסטא אשר בין הלבנון ובין סניסל, חפויי פנים. ואגיד להם את כלהחזיונות אשר ראיתי בשנתי ואחל לדבר את דברי הצדק ואאשים את עירי השמים.

יד ה וכן קראה לי בחזון. הנה בחזון עננים קראוני וערפלים השמיעוני את קולם ומרוצי הכוכבים וברקים הריצוני ויבהלוני ורוחות בחזוני הפריחוני וירימוני למעלה. ט ויביאוני אל-השמים, ואבוא עד אשר קרבתי אל חומה בנויה אבני ברד ולשונות אש סביב להן ויחלו להפחידני. י ואבא אל לשונות האש ואקרב אל-בית גדול בנוי אבני ברד וקירות הבית כעין לוחות אבן וכולם היו שלג והקרקע שלג. יא והגג כעין מסלות כוכבים וברקים ובתוכם כרובי אש ושמיהם מים. יב ואש בוערת סביב לקירות והשערים לוהטי אש. יג ואבוא אל בית ההוא, חם כאש וקר כשלג וכל מזון מחיה אין בו; פחד כסני ורעדה אחזתני. יד ואי רוגז ורועד, ואפל על פני וארא בחזוני. טו הנה נגדי שער אחד פתוח והבית הגדול מן[הבית] ההוא וכולו בנוי לשונות אש. טז והכל נעלה בכבוד ובתפארת ובהדר עד אשר אל אוכל לספר לכם על כבודו ועל הדרו. יז קרקעו אש וממעל ברקים ומסילות כוכבים וגגו אש בוערת. יח ואבט וארא כסא גבה ומראה כן[מראה] בדלח והגלגל כן[גלגל] שמש זורחת ון[שם] מראה כרובים. יט ותחת הכסא יצאו נהרות אש לוהטים ולא יכלתי להביט. כ והכבוד הגדול יושב עליו; לבושו כמראה שמש בהיר ולבן מכל-שלג. כא ולא יכל כל-מלאך לבוא אל הבית ההוא ולראות את-פניו בגלל הדרן[ן] וכבודן[ן]. כב ולא יכל כל-בשר לראות את האש הלוהטת מסביב, ואש גדולה עמדה אצלו ואיש לא יגש [אליה] מסביב; רבי רבבות עמדו לפניו {ולא היה לו חפץ בכל-יועץ} וכל-דברו מעשה. כג וקדשי המלאכים הנגשים אליו אינם סרים בלילה ואינם מתרחקים ממנו. כד עד עתה הייתי [נופל] על פני ורועד ויקרא לי ה' בפיו ויאמר: גש-הנה, חנוך, ושמע את-דברי.

ספר דניאל, פרק ז' (תרגום לעברית ש. ל. גורדון)

(א) בַּשָּׁנָה אֶחָת לְבִלְאֲשַׁצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל, דָּנִיֵּאל חָלוֹם רָאָה וְחִזְיוֹנוֹת רָאָשׁוּ עַל מִשְׁכְּבוֹ; אֲזַי אֶת הַחֲלוֹם פָּתַב, רֵאשׁ מַלְאָכִים אָמַר. (ב) עֹנָה דָּנִיֵּאל וְאָמַר: רוּאָה הָיִיתִי בְּחִזְיוֹנִי עִם לִיְלָה, וְהִנֵּה אַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם מְגִיחוֹת לִי מִן הַגָּדוֹל. (ג) וְאַרְבַּע חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹלוֹת מִן הַיָּם, שׁוֹנוֹת זוֹ מִזֹּו. (ד) הָרֵאשׁוֹנָה כְּאַרְיֵה וְכַנְפָּיִם שֶׁל נֶשֶׁר לָהּ, רוּאָה הָיִיתִי עַד אֲשֶׁר נִמְרָטוּ כְּנַפְיָהּ וְנִשְׁאַהּ מִן הָאָרֶץ, וְעַל רַגְלִים פָּאָדָם הוֹקְמָה, וְלִבָּב אָדָם נָתַן לָהּ... (ט) רוּאָה הָיִיתִי עַד אֲשֶׁר פָּסְאוֹת הִנְחֹו וְעִתִּיק יָמִים יָשַׁב, לְבוּשׁוֹ כְּשֶׁלֶג לָבָן וְשַׁעַר רֵאשׁוֹ כְּצֶמֶר נָקִי, כְּסָאוֹ שְׁבִיבִים שֶׁל אֵשׁ, גִּלְגָּלָיו אֵשׁ דּוֹלְקָת. (י) נִהַר שֶׁל אֵשׁ נִמְשָׁךְ וְיֹוצֵא מִלְּפָנָיו, אֶלְף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּהוּ וְרָבוּ רַבּוֹת לְפָנָיו יַעֲמָדוּ, הַדִּין יָשַׁב וְסִפְרִים נִפְתְּחוּ. (יא) רוּאָה הָיִיתִי, אֲזַי מִקּוֹל הַדְּבָרִים הַגְּדוֹלִים שֶׁל הַקֶּרֶן הַמְּדַבְּרָת, רוּאָה הָיִיתִי, עַד אֲשֶׁר הוּמְתָה הַחִיָּה וְהָאָבֶד גּוֹפָה וְנִתְּנָה לִיקוּד אֵשׁ. (יב) וְשָׁאָר הַחַיּוֹת הָעֹבְרוֹ מִשְׁלֹטוֹנָן, וְאַרְבַּע בַּחַיִּים נִתְּנָה לָהֶן עַד זְמַן וּמוֹעֵד. (יג) רוּאָה הָיִיתִי בְּחִזְיוֹנוֹת הַלֵּילָה וְהִנֵּה עִם עַנְנֵי הַשָּׁמַיִם כְּכֹן אָדָם בָּא הָיָה, וְעַד עִתִּיק הַיָּמִים הִגִּיעַ, וּלְפָנָיו הִקְרִיבוּהוּ. (יד) וְלוֹ נָתַן שְׁלֹטוֹן וְיָקָר וּמְלָכוּת, וְכָל הָעַמִּים, הָאֲמוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת אוֹתוֹ יַעֲבָדוּ, שְׁלֹטוֹנוֹ שְׁלֹטוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹר וּמְלָכוּתוֹ – אֲשֶׁר לֹא תִשָּׁחַת. (טו) נִפְעָמָה רוּחִי, אֲנִי דָּנִיֵּאל, בְּתוֹךְ זֶה, וְחִזְיוֹנוֹת רֵאשִׁי בְּהַלּוֹנִי. (טז) קִרְבָּתִי אֶל אֶחָד הָעוֹמְדִים, וְאֶת הַנְּכוֹן אֲבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עַל כָּל זֶה, וְאָמַר לִי, וּפְתֹרוֹן הַדְּבָרִים יוֹדִיעֵנִי. (יז) אֵלֶּה הַחַיּוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע, אַרְבַּעָה מְלָכִים יָקוּמוּ מִן הָאָרֶץ. (יח) וְיִקְבְּלוּ אֶת הַמְּלָכוּת קְדוּשִׁי עַלְיוֹנִים, וְיִירָשׁוּ אֶת הַמְּלָכוּת עַד עוֹלָם וְעַד עוֹלָם עוֹלָמִים.